

een suize-wevend strijken van den wind een dunne koelheid in het zwijgend hangen van de luwe atmosfeer bewoog, was haar gedachte helderder en zocht zij meestal, in een nieuw herinneren, de verre beelden uit de lang voorbijge jare van haar jeugd. En kleuren-mooiend door het wijd-gescheiden, heen-geleefd verleden, liet zij ze aan het peinzestaren van haar oogen langs-gaan Haar huisgezin, waarin zij vaag haar moeder nog herkende; de jare, nadat die gestorven was en zij het huishouden bestuurde; haar langzaam grooter-groeien in de moeilijkheid der zorgen voor haar vader en de kinderen, haar jeugd, waarin haar liefde voor den jongen was gewaakt, van wien zij nooit meer had gehoord; den tijd van zacht-beschermd veilig-voelen in het rustig, onveranderd-oude van de buiten-buurt, vergeten heen-verwijderd uit het werkelijk bestaan, met altijd als het einde van haar denken het pracht-visioen der zomer-dagen, die zij op de werf had gezeten, de zondag middagen van buiten-stilte en geure-dragen van den wind, terwijl de eindeloze koepeling van zonne-diepend blauw in breede welving daalde naar het buigen van den horizont, die scheidingsloos vervloede in de wijde ruimheid van het water vlak. Dan huilde zacht de vergelijking in haar op van wat haar jeugd haar eens scheen te beloven en wat haar leven werkelijk geworden was, het verschil van de illusie die gemooid had in haar voelen en die haar toekomst in een zonnend-lichte blijheid had gekleurd, met het beeld dat zij nu van die toekomst zag: één grijze leêgte in de eindeloze rijng van de dagen. Als op het late van den middag de bel begon te luiden, die waarschuwde, dat zij weêr terug moest naar de zaal, dan stond zij zuchtend op. En 't was haar, of de matte vreugdeloosheid van het werkhuis veel droeviger dan anders op haar zwaarde.

De zomer ging voorbij, de herfst kwam en daarna loomde weêr de winter aan en sleepte toonloos voort, totdat de lente weêr begon te waken. En ongemerkt, eentonig na elkaâr, vielen de jare heen.

Weêr, op een warm-vroege voorjaarsmiddag, zat zij in den tuin. Na lange, regen-

grauwe, winderige dagen, warmde den eersten keer de zon, een zilver lichten glanzend op het wazig teêre schijnsel van dunnend groen, dat langs de takken kleurde, een schittering van helder-stralend blinden plekkend in de tenger-blauwe lucht, waaronder diep de wolk-brokken dreven, in statig-stillen voortgang trekkend na elkaâr. In wissel-killend vochten koudde telkens een korte schaduw-dwaling langs den grond, snel hoog-gehelderd door het nieuw weêr strakken van de wijde lichtheid, een plotselinge koestering van broeiend plekken warmend in het ruimend over-stolpen van den zon-glans. Zij had haar plaatsje uit-gekozen op een bank, die in het volle van de warm-stoving stond, dicht bij het hek, dat de twee tuinen van elkander scheidde. Een langen tijd al had zij er gezeten, haar oogen dwalend naar het jonge groen en naar het langzaam, rustig zwevehangen van de wolken, vaag-peinzend naar het wissel vreemd figuren van hun vorm, wanneer zij luidloos in elkander schoven, toen op eens het praten van twee mannenstemmen achter-naast haar in den tuin, haar droomen wakker luidde. En even wendend naar hen toe, schrok zij ineen, een bevend lammen voelend in haar lichaam.

Maar achterover steunend tegen de leuning van de bank, luisterde zij, in zenuw-spannend hooren verder, het trillen van haar oude handen rustig-klemmend in haar schoot, een duizel-angsten voelend in haar hoofd, dat zij zich zou vergissen. En heel haar lichaam wendend na een korten tijd, bleef zij — haar oogen schermend van het helle licht — kijken naar hun zitten, wacht-starend naar den eenen, dien zij nooit nog in het werkhuis had gezien. Maar toen hij op-stond na een korten tijd en zij het oud-gekend bewegen zag en duidelijk het klanken van zijn spreken hoorde, toen wist zij zeker, dat zij zich niet had vergist. Zij had hem weêr-gevonden, van wien zij, zooveel jaar geleden, had gehouden.

* * *

Hij had gezworven van den dag, dat hij was weggegaan, had hij haar verteld, tot voor een paar jaar terug. Na de eerste reis,